

У мене не лишається іншого вибору, навіть якщо я наражуся на велику небезпеку.

Якось він сказав, що справжні дива стаються саме у такі часи, як ось ці. Він мав слушність. На іншому кінці світу, в місті з тридцятьма вісьмома мільйонами мешканців ми знайшли одне одного. І ми це зробимо вдруге.

Я мушу його знайти.

Повільно, однак невідворотно в мені наростала паніка. Я домовилася зустрітися за п'ятнадцять хвилин із родиною, що мене приймає, біля магазину одягу «Юнікло». За даними гугл-мапи від точки зустрічі мене відділяли ще дві хвилини або ж сто сімдесят метрів. Це було би непроблематично і, принаймі, не абсолютно неможливо, якби не той факт, що я перебувала посеред найжвавішого у світі залізничного вокзалу, до того ж у Токіо — велетенському місті-мільйоннику. І слово «вокзал» звучить як найсміливіше применшення — воно змушує таких наївних, як я, повірити, ніби шістнадцять років життєвого досвіду достатньо, щоб упоратися самотужки. Це не так. Станція Шіндзюку — насичений неонам велетень із тридцятьма п'ятьма коліями і, хоч вірте, хоч ні, із двомастами виходами — як на останньому рівні відеогри. Уже півтори години я намагаюся знайти вихід із лабіринтів цього тунелю, натомість він затягує мене дедалі глибше у своє ревуче нутро: ресторани, цілодобові магазини, бутики, розкладки з газетами, перукарні, пекло

азартних ігор, забігайлівки, магазини зі шматтям, книгарні, сувенірні крамниці, електротовари, квіткарні, місця для куріння та караоке-бари — і все це оформлено з гучним несмаком і величезними рекламними щитами, зловісні написи яких блимають наввипередки.

Я почуваюсь геть загубленою. Втома паралізує і судомить мої кінцівки, і я могла би заприсягтися, що сила гравітації тут, унизу, у металевих нутрошах землі, втричі сильніша, ніж на її поверхні. На моїх долонях утворилися мозолі. Моя валіза вже втомилася від тортур, тож протестує скрипом і заклиненими коліщатками. У неї до краю напхано речей на дванадцять місяців, і вона, ймовірно, вибухнула б, якби мій батько не обмотав її, як мумію, цілим рулоном клейкої стрічки.

Лишається ще десять хвилин.

На станції Шінджюку щодня перетинається понад чотири мільйони подорожніх, але, на відміну від мене, кожен із них, здається, знає, куди прямує. Немовби строкатий потік, тече велелюддя, швидко і злагоджено — так, ніби кожен рух репетирували. Я тут єдина, хто стоїть, а отже, змінює напрямок руху та перетворює хаос на своєрідний порядок.

Куди?

Шестерні у моїх грудях аж іскрять — так несамовито калатає моє серце. До того ж я голодна як вовк, бо вже дуже довго не мала й крихти у роті. А що, коли я ніколи не знайду родину, що прийматиме мене? Знову мене навідує цей пекучий

ірраціональний страх — *магазинофобія*, її, зазвичай, відчуваєш у дитинстві, коли мама раптом зникає за полицею з повідлом. У цьому випадку *полиця з повідлом* — цілий океан, а мій *супермаркет* — вокзал, який зробив усе, аби мене проковтнути.

Описати коротко мою мізерність можна так: я сама-самісінька у Токіо — місті, де ніколи ще не бувала, у країні, яку не знала, на континенті, який на віддалі нескінченних кілометрів від дому (якщо бути точнішою, тринадцятьох болісних годин перельоту між двома пенсіонерками, що ніяк не невмовкали). І найдивніше — я тут *із власної волі*.

Місяць тому я дізналася, що мене відібрали з-поміж учнів для участі в програмі обміну. Три ексклюзивні місця, й лише одне з них — у Токіо. Оскільки досі наша програма учнівського обміну обмежувалася Європою, то нечувана досі, абсолютно нова можливість — відвідувати японську школу впродовж року — стала справжньою сенсацією і, відповідно, створила величезний ажіотаж. Власне, я доволі посередня учениця й дотепер так і не знаю, як мені випав цей заповітний *золотий квиток*. Гадаю, мої перевтомлені вчителі та безпорадні батьки якоїсь повні зійшлися на нараду й вирішили, що саме на часі відіслати іншопланетян назад на їхні планети. Й оскільки зі швидкістю світла подорожувати на периферію Всесвіту неможливо, то протилежний кінець Землі видався найприйнятнішою альтернативою.

Я не можу на них за це гніватися. Вже доволі тривалий час я не вписуюся ні у свій клас,

ні у свою родину. Не те щоб це було для мене особливо непросто, але все змінило літо два роки тому. Відтоді все пішло шкереберть. Або, у моєму випадку, — стрімголов із єдиним просвітком аж ген-ген далеко.

У тринадцять років я відкрила у собі пристрасть до аніме — особливо фанатіла від фентезійних фільмів студії «Гіблі». У чотирнадцять я уперше прочитала японського автора Харукі Муракамі та до запаморочення закохалась у його твори. Японія стала для мене чимось на кшталт таємного притулку, країною моєї мрії, і я запряглась, що колись, після закінчення школи, помандрую тихоокеанською острівною державою. А щоб належно підготуватися до пригоди, яка колись мала статися, я майже рік вивчала японську.

І щойно я подумала, що моя мрія ось-ось здійсниться — передчасно й несподівано — стався парадокс: у реальному житті я спасувала перед невідомістю. *Колись* — це звучить гарно, а *зараз* — це паніка. Я ж, так би мовити, пристрасна, мужня, допитлива любителька мандрувати світом, яка свою однотонну, одноманітну кімнату не полишала ні разу. *Мрійниця* — так називали мене мама й тато, але це ще занадто романтичний діагноз для моєї розкішної бездіяльності. Також друзі поступово почали вернути носа від мене. І в той час, коли всі просто схиблені на тому, аби пізнавати нове (нових людей, нові кафе, нову музику, нові фарби для волосся, нові, нові, нові...), мені важко даються зміни. Скасувати їх останньої миті — у цьому я була профі.

Наступного місяця — мені сімнадцять. Я переконана на всі сто, що мені лишається манюсінський проміжок часу, аби звільнитися від тісного, щільного, жахливо затишного кокона світу моїх фантазій. Тому я аж ніяк не могла б відмовитися від Токіо, бо ця подорож — імовірно, мій єдиний шанс. Хоч я й любила усамітнення й усвідомлювала його переваги, однак мені зовсім не хотілося померти незайманою панною-домогосподаркою.

Ще п'ять хвилин до умовленого часу. Гірка плівка вкриває мій язик. Мені здається, що я, наче магніт, притягую пил з усього вокзалу. Від крижаного повітря, що струменить зі стінних зябер, шкіра на спині вкривається мурашками, та попри це під руками виступили великі плями від поту. Я зовсім не хочу знати, як пахне моє тіло. Дезодорант у мене забрали під час огляду багажу та перевірки його на авіаційну безпеку, наче бомба мала би більшу загрозу, ніж мої смердючі пахви.

Я дуже шкодую, що у формі заявки на участь в обміні вказала: родина, яка мене приймає, не має зустрічати мене в аеропорту. Моєю метою було уникати можливих балачок. Типова я, і так само типово моє *виважене рішення* уже вкотре дає мені копняка під зад.

Може, зателефонувати додому? І що? Нити та благати батьків забрати мене з Токіо? Нереально. До того ж у Німеччині — ніч. Оскільки найближчим часом я могла опинитися без даху над головою, мені не лишалося нічого іншого, як запитати дорогу. Припущення правильне: я трохи скута.

Особливо, коли мені незручно чи коли я невпевнена (отже, майже завжди).

Я продовжую стояти перед маленьким кафе. Його вітрини прикрашені вицвілим пластиковим тортом, зеленим дощиком їдкою відтінку та цілим шабашем щасливих котів, які махають лапою. Це чудернацьке тло тягне щонайменше на супер-НМВ*, яка вирує у мені зараз. Позаду мене офіціант торочить своє *ірашіяймасе*, його тут, у Японії, завжди почуєш, щойно наблизитися до ресторану, кафе чи магазину. *Ірашіяймасе* в Японії означає «ласкаво просимо», втім треба звикнути до інтенсивності, сили голосу та завзяття, з якими вигукують це слово. Для того, хто не хоче впадати в око, натхненне виявлення руху не на його користь.

У той час як щосекунди повз мене проходить понад сотня осіб, я шукаю потенційну жертву. Яюсь в одному документальному фільмі я бачила, як леви вдаються до ефекту шокування, аби виявити здобич. Ну, тоді заплющу очі та зроблю це.

— Сумімасен, — скиглю я та поринаю наосліп у штруделеподібну людську лавину. Моя японська цілком пристойна, але тільки доти, доки розмовляю я. Щойно починає говорити носій мови, я розумію лише «вокзал». Отже, я вирішую перекладати не японською, а англійською:

— Перепрошую, можете мені допомогти?

На мій подив одночасно зупиняється шестеро японок і японців й утворюють біля мене та моєї валізи ідеально рівне коло — привітно усміхнені

* Нижня межа вибуховості на ядерних об'єктах, наприклад, на АЕС. — Тут і далі — прим. пер.

обличчя, доброзичливе очікування. Я ковтаю великий клубок у горлі та затинаюся:

— Я шукаю магазин одягу «Юнікло», але не знаю, який вихід обрати.

Співчутливе кивання. Відбувається коротке обговорення, під час якого я найчастіше чую незнайоме мені слово *гайджін*. Урешті з кола виходить чоловік у смугастому діловому костюмі, інші ж несподівано продовжують свій шлях, так ніби й не було ніякого обговорення.

— *Kime kudasai*, — говорить він та махає обома руками.

— Д-дякую, — затинаюсь я та йду слідом за ним.

Ескалатор лівобіч, поручні правобіч, ще один ескалатор, і ще один, і ще, і ще, підйом, ескалатор, що доправляє нас до зали, з якої, наче щупальця, розгалужуються неонові-жовті коридори. Тим часом я упевнена, що перебуваю в якомусь нескінченному нерозривному ланцюгу, у змодельованій дійсності, у якій усе пішло не так.

Однак потім урочисто прозвучало:

— Юнікло!

Чоловік зупинився та вказав незрозумілим жестом і осяйною посмішкою на вихід № 9 (у Японії показувати пальцем на будь-що — неввічливо). Я дякую та відчуваю безмежне полегшення. Чоловік на прощання вклоняється: «*Ганбатте*», що означає «хай щастить».

Ху-у-ух! Наступна зупинка — родина, в якій я житиму.

Шістдесят секунд віддаляють мене від нашої першої зустрічі. Доки ескалатор повільно